

PK VIII TK 121.2020

SK 82/20

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną B S., wnoszącego o stwierdzenie niezgodności art. 136 ust. 1, 2 i 3 w związku z art. 137 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r., poz. 65 ze zm.) – w zakresie, w jakim użyte przez prawodawcę w tych artykułach sformułowanie „cel określony w decyzji o wywłaszczeniu” daje organom administracji publicznej możliwość odmowy orzeczenia zwrotu wywłaszczonej nieruchomości pomimo niezrealizowania „celu publicznego”, do którego osiągnięcia wywłaszczana nieruchomość miała być niezbędna, a który to „cel publiczny” determinuje możliwość wydania aktów wywłaszczeniowych – z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 21 ust. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

– na podstawie art. 42 pkt 7 oraz art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) –

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed

Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

UZASADNIENIE

B S. (dalej: Skarżący) wniósł o stwierdzenie niezgodności art. 136 ust. 1, 2 i 3 w związku z art. 137 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r., poz. 65 ze zm.; dalej: u.g.n.), w opisanym na wstępie zakresie, z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 21 ust. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarga konstytucyjna wniesiona została przez Skarżącego na tle następującego stanu faktycznego.

23 maja 2014 r. Skarżący wniósł o zwrot wywłaszczonej nieruchomości nr położonej we wsi Ł – w części wchodzącej obecnie w skład działki nr .

Postępowanie przed organami administracji zakończyło się decyzją Wojewody z września 2016 r., mocą której odmówiono zwrotu działki na rzecz Skarżącego.

Wniesiona przez Skarżącego skarga na tę decyzję została oddalona wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B z grudnia 2016 r., sygn. .

Skargę kasacyjną Skarżącego od tego orzeczenia Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) oddalił wyrokiem z sierpnia 2017 r., sygn. .

. NSA stwierdził, że cel wywłaszczenia działki Skarżącego został jednoznacznie i wyraźnie wskazany w decyzji Naczelnika Urzędu Gminy w N z lutego 1979 r. Była nim budowa zbiornika wodnego . Zbiornik ten objęty był szerszym planem realizacyjnym, w skład którego wchodził ponadto m.in. kanał N . Zbiornik wodny został wybudowany. Nie zrealizowano natomiast budowy kanału. Zbiornik miał pełnić funkcję retencyjną i służyć zaopatrzeniu w wodę ludności oraz przemysłu

miasta B , jak również stworzyć warunki do rozwoju turystyki. Z uwagi na brak kanału zbiornik pełni wyłącznie funkcję retencyjną. Zrealizowany został zatem cel szczegółowy, wynikający z decyzji wywłaszczeniowej. Późniejsza zmiana koncepcji i zaniechanie wykonania całego zamierzenia wynikającego z planu realizacyjnego, jak również ewentualne zmiany konkretnej lokalizacji nie mają wpływu na fakt, że zbiornik służy celom, które stanowiły podstawę wywłaszczenia.

W skardze konstytucyjnej Skarżący zarzuca naruszenie prawa obywatela do zwrotu wywłaszczonej nieruchomości w sytuacji braku jej wykorzystania na cel publiczny, na jaki nastąpiło wywłaszczenie. Skarżący wskazuje, że na nieruchomości będącej uprzednio jego własnością wprawdzie zrealizowano cel określony w decyzji o wywłaszczeniu, tj. wybudowano zbiornik wodny, jednak zbiornik ów nigdy nie posłużył do realizacji założonego celu publicznego.

Skarżący podnosi, że źródłem konstytucyjnego prawa do zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, na której nie zrealizowano celu wywłaszczenia, jest art. 64 ust. 1 w związku z art. 21 ust. 2 Konstytucji. Prawo byłego współwłaściciela (lub jego spadkobiercy) do zwrotu utraconego przez niego udziału we współwłasności nieruchomości ma charakter „innego prawa majątkowego” w rozumieniu art. 64 ust. 1 Konstytucji. Ponadto prawo do zwrotu wywłaszczonej nieruchomości wynika także z art. 21 ust. 2 Konstytucji. Przepis ten przewiduje dopuszczalność pozbawienia własności z uwagi na cel publiczny. Tym samym interpretacja użytego przez ustawodawcę w art. 136 ust. 3 u.g.n. pojęcia „cel określony w decyzji o wywłaszczeniu” nie może następować w oderwaniu od użytego w Konstytucji pojęcia „cel publiczny”. Prawo do zwrotu wywłaszczonej nieruchomości powinno także przysługiwać w sytuacji zrealizowania na wywłaszczonej nieruchomości celu określonego w decyzji o wywłaszczeniu, który nigdy nie posłużył do realizacji zamierzonego celu publicznego.

Skarżący stwierdza, że art. 136 ust. 1, 2 i 3 w związku z art. 137 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 u.g.n. w zakresie, w jakim umożliwia odmowę zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, pomimo niezrealizowania zamierzonego celu publicznego, nie spełnia warunku proporcjonalności w rozumieniu art. 31 ust. 3 Konstytucji. Tak dokonane ograniczenie godzi bezpośrednio w przysługujące obywatelowi konstytucyjne prawa i wolności. Organ bowiem może poprzestać na ustaleniu, że został zrealizowany „cel wywłaszczenia określony w decyzji wywłaszczeniowej” i odmówić zwrotu nieruchomości, nie badając przy tym, czy cel ten posłużył do realizacji „celu publicznego”, który determinował dokonanie wywłaszczenia.

Kwestionowana regulacja – w ocenie Skarżącego – narusza także zasadę równej dla wszystkich ochrony prawnej praw majątkowych z art. 64 ust. 2 Konstytucji. Sytuacja podmiotów ubiegających się o zwrot nieruchomości w przypadkach, w których „cel wywłaszczenia” określony w decyzji o wywłaszczeniu jest tożsamy z „celem publicznym” uzasadniającym wywłaszczenie, jest dużo korzystniejsza od sytuacji, w jakiej znalazł się Skarżący. Organy administracji oraz sądy mogły bowiem odmówić Skarżącemu zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, wskazując jedynie na zrealizowanie jakiejś inwestycji, nie badając przy tym, czy posłużyła ona do osiągnięcia zamierzonego „celu publicznego”.

Skarżący stwierdza, że pojęcie „cel określony w decyzji o wywłaszczeniu” zostało odczytane przez organy administracji oraz sądy w kompletnym oderwaniu od pojęcia „celu publicznego”, jakiemu przedmiot wywłaszczenia miał posłużyć. Błąd ten wynika z wadliwego uznania, że samo wykonanie założenia inwestycyjnego wskazanego w decyzji wywłaszczeniowej (cel określony w decyzji o wywłaszczeniu) równa się zrealizowaniu celu publicznego stanowiącego podstawę dokonania wywłaszczenia. Tego rodzaju wnioskowanie dotknięte jest wadą skutkującą naruszeniem przysługujących Skarżącemu z mocy Konstytucji praw i wolności.

Postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z 18 lipca 2019 r., sygn. Ts 230/17, odmówiono nadania dalszego biegu analizowanej skardze.

Rozstrzygnięcie to zostało zaskarżone przez Skarżącego. Trybunał Konstytucyjny, postanowieniem z 15 lipca 2020 r., sygn. Ts 230/17, uwzględnił zażalenie Skarżącego i nadał skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

Zaskarżone przepisy mają następujące brzmienie:

- art. 136 ust. 1, 2 i 3 u.g.n.: „1. Nieruchomość wywłaszczona nie może być użyta na cel inny niż określony w decyzji o wywłaszczeniu, z uwzględnieniem art. 137, chyba że poprzedni właściciel lub jego spadkobierca nie złożą wniosku o zwrot tej nieruchomości.

2. W razie powzięcia zamiaru użycia wywłaszczonej nieruchomości lub jej części na inny cel niż określony w decyzji o wywłaszczeniu właściwy organ zawiadamia poprzedniego właściciela lub jego spadkobiercę o tym zamiarze, informując równocześnie o możliwości zwrotu wywłaszczonej nieruchomości lub udziału w tej nieruchomości albo części wywłaszczonej nieruchomości lub udziału w tej części.

3. Poprzedni właściciel lub jego spadkobierca mogą żądać zwrotu wywłaszczonej nieruchomości lub udziału w tej nieruchomości albo części wywłaszczonej nieruchomości lub udziału w tej części, jeżeli, stosownie do przepisu art. 137, nieruchomość lub jej część stała się zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu. Z wnioskiem o zwrot występuje się do starosty, wykonującego zadanie z zakresu administracji rządowej, który zawiadamia o tym właściwy organ gospodarujący zasobem nieruchomości. Warunkiem zwrotu wywłaszczonej nieruchomości lub udziału w tej nieruchomości albo części wywłaszczonej nieruchomości lub udziału w tej części jest zwrot przez poprzedniego właściciela lub jego spadkobiercę odszkodowania lub nieruchomości zamiennej stosownie do art. 140.”;

- art. 137 u.g.n.: „1. Nieruchomość uznaje się za zbędną na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu, jeżeli:

1) pomimo upływu 7 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu stała się ostateczna, nie rozpoczęto prac związanych z realizacją tego celu albo

2) pomimo upływu 10 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu stała się ostateczna, cel ten nie został zrealizowany.

2. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, cel wywłaszczenia został zrealizowany tylko na części wywłaszczonej nieruchomości, zwrotowi podlega pozostała część.”.

Merytoryczna ocena podniesionego w skardze zarzutu uzależniona jest od ustalenia, czy Trybunał Konstytucyjny ma podstawy do rozpoznania tej sprawy.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, na każdym etapie postępowania niezbędne jest kontrolowanie, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkujących obligatoryjnym umorzeniem postępowania (por. np. postanowienia z: 21 października 2003 r., sygn. SK 41/02, OTK ZU nr 8/A/2003, poz. 89; 6 lipca 2004 r., sygn. SK 47/03, OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 74; 21 marca 2006 r., sygn. SK 58/05, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 35; 24 października 2006 r., sygn. SK 65/05, OTK ZU nr 9/A/2006, poz. 145; 20 kwietnia 2017 r., sygn. K 46/16, OTK ZU z 2017 r., seria A, poz. 29 oraz wyrok z 13 lipca 2011 r., sygn. K 10/09, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 56). Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie konsekwentnie prezentuje stanowisko, że skład rozpoznający sprawę merytorycznie nie jest związany stanowiskiem zajęтым uprzednio w zarządzeniu wydanym w toku wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej lub wniosku (zob. postanowienia z: 24 października 2006 r., sygn. SK 65/05, *op. cit.*; 30 czerwca 2008 r., sygn. SK 15/07, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 98; 8 lipca 2008 r., sygn. K 40/06, OTK ZU nr 6/A/2008, poz. 113; 16 czerwca 2009 r., sygn. SK 22/07, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 97; 2 grudnia 2010 r., sygn. SK 11/10, OTK

ZU nr 10/A/2010, poz. 131; 4 lipca 2011 r., sygn. SK 27/10, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 63 oraz 17 maja 2017 r., sygn. SK 7/16, OTK ZU z 2017 r., seria A, poz. 42). Składu rozpoznającego sprawę *in merito* nie wiąże także stanowisko zajęte w postanowieniu Trybunału Konstytucyjnego o uwzględnieniu zażalenia skarżącego na postanowienie w przedmiocie odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej (zob. wyrok pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego z 25 września 2019 r., sygn. SK 31/16, OTK ZU z 2019 r., seria A, poz. 53 oraz wyrok z 29 kwietnia 2020 r., sygn. SK 24/19, OTK ZU z 2020 r., seria A, poz. 19). Nadanie skardze konstytucyjnej biegu nie oznacza konwalidacji wad formalnych danego pisma (zob. postanowienie z 27 listopada 2019 r., sygn. SK 17/19, OTK ZU z 2019 r., seria A, poz. 65).

Skarga konstytucyjna jest nadzwyczajnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw jednostki naruszonych przez władze publiczne. Przesłanki wniesienia oraz merytorycznego rozpoznania tego środka zostały uregulowane w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz w przepisach ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 2393; dalej: ustawa o TK). Do formalnych wymogów skargi konstytucyjnej, określonych w art. 53 ust. 1 ustawy o TK, należą m.in.: wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób, zostały naruszone, a także uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na poparcie tego zarzutu. Obowiązek wypełnienia tych wymogów spoczywa na skarżącym. Nie jest natomiast rolą Trybunału Konstytucyjnego zastępowanie skarżącego w realizacji tego obowiązku, gdyż Trybunał nie może podejmować ani prowadzić spraw z urzędu.

Skarga konstytucyjna ma charakter środka ochrony wolności i praw podmiotowych. Owa zasadnicza funkcja określa sposób ukształtowania konstytucyjnych przesłanek, warunkujących dopuszczalność merytorycznego

rozpoznania skargi. W szczególności, przedmiotem skargi konstytucyjnej może być wyłącznie ta norma prawna, która stanowiła podstawę wydania przez organ władzy publicznej orzeczenia naruszającego prawa lub wolności konstytucyjne skarżącego. Przesądza to o konieczności istnienia merytorycznego związku pomiędzy treścią zakwestionowanej normy prawnej a podjętym na jej podstawie rozstrzygnięciem oraz zarzucanym temu rozstrzygnięciu naruszeniem praw lub wolności konstytucyjnych. Regulacja prawna stanowiąca przedmiot skargi konstytucyjnej musi więc w ten sposób determinować w sensie normatywnym treść wydanego orzeczenia, iż prowadzi to do wskazanego w skardze naruszenia praw lub wolności konstytucyjnych przysługujących skarżącemu (zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 22 lutego 2001 r., sygn. Ts 193/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 77 i przywołane tam orzeczenia).

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że „[d]o zasadniczych przesłanek dopuszczalności występowania ze skargą konstytucyjną należy uczynienie jej przedmiotem przepisów (ustawy lub innego aktu normatywnego) wykazujących podwójną kwalifikację. Będąc podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego przez sąd lub organ administracji publicznej, muszą one prowadzić jednocześnie do naruszenia wskazywanych przez skarżącego konstytucyjnych wolności lub praw. Skarżący jest przy tym zobligowany (...) do wskazania, które przepisy kwestionowanego aktu normatywnego wykazują taką kwalifikację” (postanowienie z 19 października 2004 r., sygn. SK 13/03, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 101).

Formułując zarzut naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw, skarżący winien wykazać, że to właśnie w treści kwestionowanych przepisów upatrywać należy źródła takiego naruszenia. Zasadniczo więc, występując ze skargą konstytucyjną, skarżący winien uprawdopodobnić, że przywrócenie stanu zgodności z Konstytucją warunkowane jest usunięciem z systemu prawnego normy, która doprowadziła do niedozwolonej ingerencji w jego status konstytucyjny. „Zarzuty skargi muszą uprawdopodobniać niekonstytucyjność

kwestionowanej regulacji, co oznacza konieczność wywiedzenia ze skarżonych przepisów określonej normy (...) istotę skargi stanowi prawidłowe wskazanie normy płynącej z podstawy normatywnej rozstrzygnięcia i powiązanie jej z adekwatnymi wzorcami konstytucyjnymi, a następnie ukazanie sposobu naruszenia konstytucyjnych praw podmiotowych” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 28 października 2008 r., sygn. Ts 177/08, OTK ZU nr 1/B/2009 r., poz. 51).

Trybunał Konstytucyjny zwracał również uwagę, że „stwierdzenie – koniecznego w świetle przesłanek skargi konstytucyjnej – związku pomiędzy kwestionowanym unormowaniem a ostatecznym orzeczeniem, z którego wydaniem wiąże skarżący zarzut naruszenia jego praw, opierać się musi na analizie rozstrzygnięć sądowych lub administracyjnych wskazywanych przez skarżącego. Jednocześnie Trybunał podkreślał, że powołanie przez sąd lub organ administracji publicznej w sentencji bądź w uzasadnieniu konkretnej decyzji procesowej określonych przepisów nie przesądza jeszcze samo przez się stwierdzenia, że przepisy te należy uznać za podstawę prawną wydanego rozstrzygnięcia. Trybunał jest każdorazowo zobligowany do ustalenia, czy w świetle zarzutów skargi konstytucyjnej kwestionowany akt normatywny w istocie stanowił podstawę orzeczenia, w związku z którym podmiot wnoszący skargę powołuje się na ochronę swoich konstytucyjnych wolności lub praw (postanowienie z 4 października 2017 r., sygn. SK 28/16, OTK ZU z 2017 r., seria A, poz. 65).

Przedstawiony w analizowanej skardze problem konstytucyjny oparty jest na tezie, iż sądy administracyjne błędnie rozumieją znaczenie użytego w zaskarżonych przepisach pojęcia „cel określony w decyzji o wywłaszczeniu” oraz jego relację do pojęcia „cel publiczny” i przyjmują, że mogą odmówić zwrotu wywłaszczonej nieruchomości w przypadku zrealizowania tylko

pierwszego z nich, mimo braku spełnienia „celu publicznego”, którego istnienie determinuje wydanie decyzji o wywłaszczeniu.

Merytoryczne rozpoznanie analizowanej skargi uzależnione jest od stwierdzenia, że kwestionowana norma prawna stanowiła podstawę wydania przez sąd orzeczenia naruszającego konstytucyjnie chronione prawa Skarżącego.

Rozpoznające sprawę Skarżącego sądy administracyjne zwróciły uwagę, że decyzją Wojewody z marca 1976 r. zezwolono na wywłaszczenie użytków rolnych o powierzchni ha oraz zabudowań na terenie projektowanego „Zbiornika wodnego i kanału N –

”. Budowa zbiornika wodnego nie była nierozzerwalnie związana z budową kanału. Organy wydające decyzje wywłaszczeniowe odróżniały te dwa zamierzenia inwestycyjne, bowiem decyzją dotyczącą również Skarżącego wywłaszczono grunty wsi S , T i Ł o ogólnej powierzchni

ha z przeznaczeniem pod budowę zbiornika wodnego, a odrębną decyzją wywłaszczono grunty przeznaczone do budowy kanału. Brak realizacji całego zamierzenia inwestycyjnego nie przesądza o zbędności wywłaszczenia działki Skarżącego.

W ocenie sądów administracyjnych, cel wywłaszczenia został jednoznacznie i wyraźnie wskazany w decyzji Naczelnika Urzędu Gminy w N z lutego 1979 r. – była nim „budowa zbiornika wodnego S. ”. Poza sporem pozostaje również fakt, że nie zrealizowano budowy kanału N , w konsekwencji czego zbiornik nie pełni wszystkich funkcji, jakie pierwotnie zakładał plan realizacyjny. Treść decyzji Wojewody z marca 1976 r. daje podstawę do przyjęcia, że zbiornik wodny miał pełnić funkcję retencyjną i służyć zaopatrzeniu w wodę ludności i przemysłu B , jak również stworzyć warunki do rozwoju turystyki. Z uwagi na brak kanału pełni wyłącznie funkcję retencyjną. Sądy administracyjne uznały zatem, że został zrealizowany cel szczegółowy, wynikający z decyzji wywłaszczeniowej. Późniejsza zmiana koncepcji

i zaniechanie realizacji całego zamierzenia wynikającego z planu realizacyjnego, jak również ewentualne zmiany konkretnej lokalizacji nie miały wpływu na fakt, że zbiornik służy celom, które stanowiły podstawę wywłaszczenia.

Sądy administracyjne w uzasadnieniach wydanych w sprawie Skarżącego wyroków posługują się pojęciem „cel wywłaszczenia” jako równoważnym pojęciu – „cel publiczny”.

Za takim traktowaniem przez sądy tych pojęć przemawia wykładnia zaskarżonych przepisów w kontekście normatywnym, w jakim funkcjonują. Zgodnie z art. 112 ust. 3 u.g.n., wywłaszczenie nieruchomości może być dokonane, jeżeli cele publiczne nie mogą być zrealizowane w inny sposób niż przez pozbawienie albo ograniczenie praw do nieruchomości, a prawa te nie mogą być nabyte w drodze umowy. Dokonanie wywłaszczenia jest zatem uzależnione od istnienia celu publicznego uzasadniającego wydanie stosownej decyzji administracyjnej.

Sądy administracyjne przyjęły, że w sprawie Skarżącego u podstawy wydania decyzji o wywłaszczeniu działek była realizacja celu publicznego w postaci budowy zbiornika wodnego Siemianówka. Ten cel został wykonany mimo braku realizacji szerszego zamierzenia, w skład którego wchodziła budowa zbiornika wodnego.

Sądy nie różnicują zakresu znaczeniowego pojęć „cel publiczny” i „cel wywłaszczenia” (lub „cel określony w decyzji o wywłaszczeniu”), lecz traktują je synonimicznie. W szczególności w analizowanych wyrokach sądy nie stwierdziły, że w sprawie Skarżącego zrealizowano jedynie „cel określony w decyzji o wywłaszczeniu”, a nie wykonano „celu publicznego”. Z analizy uzasadnień wyroków sądów wynika, że uznały one, iż doszło do urzeczywistnienia zarówno „celu określonego w decyzji o wywłaszczeniu”, jak i stanowiącego podstawę tej decyzji – wynikającą z art. 112 ust. 3 u.g.n. – „celu publicznego”.

Skarżący nieprawidłowo zatem wyinterpretował normę z podstawy prawnej wydanego przez NSA wyroku o sygn. I OSK 550/17. Sąd ten nie stwierdził bowiem, że wykonanie „celu określonego w decyzji o wywłaszczeniu” jest – pomimo braku realizacji „celu publicznego” – przesłanką do odmowy orzeczenia zwrotu wywłaszczonej nieruchomości. Nie ma tym samym merytorycznego związku pomiędzy treścią zakwestionowanej normy prawnej a wydanym w sprawie Skarżącego wyrokiem oraz zarzucanym temu rozstrzygnięciu naruszeniem praw konstytucyjnych. Norma prawna stanowiąca przedmiot skargi konstytucyjnej nie determinuje w sensie normatywnym treści wydanego orzeczenia, jako że takiej normy kwestionowana regulacja nie zawiera, a już z pewnością tak wyinterpretowanej normy nie zastosowały sądy administracyjne rozpoznające sprawę Skarżącego.

Wobec powyższego, postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Na zakończenie należy wskazać, że Trybunał Konstytucyjny w swoich orzeczeniach również posługiwał się pojęciami „cel określony w decyzji o wywłaszczeniu” lub „cel wywłaszczenia”, traktując je jako równoważne pojęciu „cel publiczny” użytemu w art. 21 ust. 2 Konstytucji (zob. np. wyrok z 13 grudnia 2012 r., sygn. P 12/11, OTK ZU nr 11/A/2012, poz. 135).

W sytuacji stwierdzenia istnienia przesłanki umorzenia postępowania zbędna jest dalsza analiza skargi pod kątem ustalenia, które zaskarżone przepisy stanowiły podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy Skarżącego. Kwestia ta podlegała ocenie w postanowieniu Trybunału Konstytucyjnego z 18 lipca 2019 r., sygn. Ts 230/17.

Dlatego wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Herzig
Zastępca Prokuratora Generalnego